

## Focul florilor dalbe

Daniel Vișan-Dimitriu

---

În Regatul de Nord, revenit din eter,  
Galopează, în zori, fiul Marelui Ger,  
Așternând sub copite săgeți ce se-nfig  
În pământul cuprins de un ropot de frig.

Din privirea-nghețată aruncă ninsori  
Ce transformă în alb tot ce-nseamnă culori,  
Iar în urmă ridică, în vuiet cumplit,  
Viscoliri ce-ngrozesc și anunță sfârșit.

Și aleargă, aleargă, trecându-și prin zări  
În copite-nvelite-n ai iernii fiori,  
Moștenirea de gheață a Marelui Ger  
În Regatul de Nord, cu o parte din cer.

Se oprește curând și scrutează, mirat,  
O lumină de care credea c-a uitat  
Și o vede acum licărind ca o stea  
Rătăcită-n deșertul sticlirii de nea.

E mai vechiul dușman, e năvalnicul foc  
Ce apare prin inimi în ierni cu noroc  
Alungându-le doruri, tristeți și ninsori,  
Prin ferestre-ncărcate cu dalbele flori.